

Kakšno je zanimanje za učenje kaligrafije v Sloveniji? Koliko časa potrebuje odrasel, da osvoji kaligrafijo?

Zanimanje za učenje kaligrafije je v Sloveniji precejšnje. V zadnjih 17 letih, sem namreč za kaligrafijo navdušila več kot 2500 ljudi, večinoma iz vrst pedagoških delavcev, ki so nato potem navdušili mlade v različnih obšolskih dejavnostih ali celo v podaljšanem bivanju. Vem za ogromno takih skupinic, zadnja novica prihaja iz male vasice Col nad Ajdovščino, kjer tak krožek obiskuje 25 otrok. Zato so k meni poslali še eno učiteljico. Tak način je tudi dobrodošel zato, da se kultura in poznavanje kaligrafije dvigne na visoko raven, kar v prihodnosti omogoča celo poklice, ter seveda naročnike, ki bodo vedeli, da kaligrafija sploh obstaja in jo znali ceniti.

Je pisanje na roko po vašem mnenju pomembno tudi v odraslosti (ne le v otroštvu)? Zakaj?

Veliko raziskav po svetu kaže na to, da je pisanje na roko še kako pomembno. Raziskave kažejo na to, da kar zapišemo, si naši možgani bolje zapomnijo. Enkrat sem celo to doživela na lastni koži. Namreč, zelo težko si zapomnim besedila pesmi. Nekoč sem vadila nove črke tako, da sem izpisala neko besedilo in z začudenjem ugotovila, da ga znam na pamet. Je pa res, da smo različni tipi ljudi, ki si stvari zapomnijo na različne načine. Torej pisanje na roko ima še veliko drugih prednosti in s spreminjanjem svojega rokopisa, lahko celo spreminjamo našo osebnost (dr. Anton Trstenjak). Tega je seveda vedno manj, bilo bi pa zelo dobrodošlo, da bi taka orodja poznali in se jih posluževali. Poleg tega pa seveda kar napišemo na roko, je veliko bolj osebno in pristno. Pomislite spričevalo napisano na roko ali natipkano. Razlika, kajne? Pa seveda voščilnice, vabila, družinska drevesa, hišne številke... Zaskrbljujoče je, da se v zgodnjih šolskih letih jemlje vedno več snovi, ki jo morajo učenci čimhitreje napisati na papir in s tem je nemogoče ohraniti lepo pisavo. Rešitev bi bila v drugačnem vlečenju črk, kot pri pisavi Copperplate, kjer nikoli ne gremo dvakrat čez eno črto. Tako bi zelo pospešili ročno pisanje.

Katere veščine (poleg lepopisja) še urimo z učenjem kaligrafije (natačnost, vztrajnost ...)?

Sama nisem natančen človek in vedno, ko to rečem, se mi na tečajih nasmihajo, saj sem dosegla res visoko stopnjo mojsterstva s tega področja v svetovnem merilu. A je res. Torej, predispozicije nisem imela dobre, imela pa sem strast. Zato, da, za kaligrafijo je potrebno imeti, poleg neomejene vztrajnosti, jeklene živce :). Še posebej, če si samouk. Večina ljudi prav zaradi tega kmalu odneha, zato je obisk tečaja velika prednost, ki ti nekako prihrani vsaj dve leti učenja doma. Poleg tega urimo natančnost in "oči", ki vedno bolj opazijo razlike, vidijo pravilne razmike med črkami in vse detajle, ki so ključni, da črka izgleda lepo. Rekla bi, da je v detajlih skoraj vse. In še več, s kaligrafijo se urimo biti tukaj in zdaj. Ko med pisanjem pomisliš na kaj drugega, poteza gre po svoje. Zato rečemo, da je kaligrafija meditacija. V tem ponorelem svetu je pomembno, da najdemo neko dejavnost, ki nam pomaga biti prizemljen in kaj je lepšega od kaligrafije? :)